

Joan Bibiloni, la música

Josep Antoni MOLLA
 En aquest corral que ens simbolica, ple de músiques clixé pertot arreu, on el concepte de modernor («post» per als acòlits del «Madrid me mata») esdevé esnobisme bunkeritzat, d'aparador, la música que de tant en tant fa Joan Bibiloni, a l'ombra dels darrers pins mallorquins, no acaparats pel dragó turístic, ens arriba com un gresol de subtilitats. I do-

nant suport a noms molt més rutilants, com Joan Anderson, Kevin Ayers, Ernie Mansfield, David Allen, Pau Riba, Gilly Smith, Davey Graham, o sense anar més lluny, amb el reviscolat Pep Laguarda, quan registrarà *Brossa d'ahir*, una joia ja clàssica.

La tasca de Bibiloni, a banda del mercenarisme, cristal·litza en efímers projectes musicals com Zebra, estrany engendre compost

de les restes de Z66 i Bravos, i el duet Milan i Bibiloni, tot dos en 1976, amb els quals registra sengles elepés.

Però serà en 1982, que, amb certa tebior, trencarà l'anonimat, presentant-se amb *Joana lluna*, un disc on lliurava 30 anys de sentiments tendres. La colla de músics que l'acompanyaven, selecta —Jorge Pardo, Daniel Lagarde, Miquel Figuerola, etcètera—. Una reeixida presentació a l'Auditori de Palma i unes presentacions quasi intimistes pel Principat i València, i a casa.

Bibiloni és com un brollador del so, que no pot aturar-se, i de nou tira al celler la collita madura i, amb remirament d'artesa, va xafant els raïms, fins a traure'n l'últim acord de suc. Els estudis Maller de Palma foren el celler, on Bibiloni comptà amb elements com Daniel Levy, Mendoza, Wally Frazza, Tirelli, F. González i altres, per a enregistrar *Una llarga vida i tranquil·la*.

En aquest segon elapè, Bibiloni es mostra més sinuós que en el primer. Potser per això, deixa de banda la paraula, en profit de la música, teixida per anar tapant totes les necessitats sensibles del cos. Així, comença amb una evocació al trepidant i inquiet món infantil. «El cumpleaños de Jaimito», de ritme *funky*, amb totes les guindes instrumentals i de «moda», però sense la monotonía de les peces, que les difusores ments encotillades utilitzen sovint per a alienar-nos.

En la cançó que tanca el disc, entre càntics i ritmes tribals, trenca veus, sorolls, cosmopolitisme, candor infantil, tot sota el comú denominador de l'explícita demanda «als que governen el món» de «deixar-nos viure una vida llarga i tranquila».

Aquesta parcel·la mostrada per Bibiloni, es manté verge en la selva del disc, la fa possible el segell de Palma de Mallorca, Blau, al carrer d'Estanco, 6, on en tenen més pistes...

Enchil

Anava jo diumenge de matí per la Vall de Moró, terme de Vilafamés, en bicicleta. Havia plogut, la terra estava fresca i tova, els ametlers encara en flor, l'argelaga d'un groc intens en l'aire de febrer. Tot perfecte. Als pontets de tots els barracs han posat rètols no fa massa temps: uns cartells de grafia moderna, preciosos. Vaig llegint: *bco. de Parra*, *bco. del Molí de Roig*, *bco. de Toni Sales*... Però, ¿per què *bco.*, és a dir *barranco*, i no *barranc*? És la mala vida, que no acaba, medite.

De sobte, en un revolt, ja quasi als

peus del castell, un rètol més: *bco. de Enchil*. ¡Aaaagh! D'un pèl va anar que no paràs contra un garrofer o al fons del mateix barranc. ¡Enchil! ¡Per tots els sants del cel! ¡Enchil! No en evocació d'una *enchilada* mexicana, ni en homenatge frustrat a *Chile* (a Vilafamés no hi deu haver cap Garcés de regidor, ¿o sí?). Baixe de la bicicleta i considere el tema. Només queda una explicació: vol dir *barranc d'En Gil*. Tal com sona. Tal

El punt de Mira

com sona en castellà. Grotescament. Com si allà per Valladolid, volent posar Don Gil posaren Dunhill: tal com «sonaria» en anglès, per exemple. Exactament.

O siga, que se'n foten, de nosaltres, encara i encara (els cartells no són «d'abans», són d'ara mateix). Se'ns burlen tots, ministeris, conselleries i delegacions provincials. Ofenen i destrossen, i no els importa un rave. A ningú de tots. M'han amargat el matí. I per damunt planaven tres voltors fent la roda (és cert, no els enganye: hi eren). Devia haver-hi prop alguna ovella morta. O algun ase. Fa tant de fàstic, tot. Però a Castella no escriuran mai Dunhill. Mai.

Joan F. Mira